

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3133/2019
24.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дина Мирковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4108/17 од 01.02.2019. године, на седници одржаној 24.09.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4108/17 од 01.02.2019. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4108/17 од 01.02.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Први основни суд у Београду, пресудом П1 4597/13 од 07.07.2017. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена да исплати тужиоцу на име накнаде материјалне штете и то на име неисплаћене зараде коју би остварио у нето износу да је радио у периоду од 02.02.2004. године до 31.10.2013. године, умањену за зараду коју је у међувремену остварио код других послодаваца, одређене новчане износе, са законском затезном каматом и на име сачињавања предлога за мирно решење спора износ од 22.500,00 динара (све ближе одређено у ставу првом изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена да за тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање Београд, на износе на име накнаде штете у виду неисплаћене зараде из става првог изреке пресуде за период од 02.02.2004. године до 31.10.2013. године (став други изреке). Одбио је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка (став трећи изреке). Ослободио је тужиоца плаћања судских такси у овом поступку (став четврти изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 4108/17 од 01.02.2019. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 4597/13 од 07.07.2017. године, у ставу првом, другом и трећем изреке (став први

изреке). Одбио је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18), оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Из побијане другостепене пресуде између осталог произилази, да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, када је с обзиром на то да је тужилац привремено удаљен са рада у смислу одредби члана 56. став 2. и 3. тада важећег Закона о унутрашњим пословима а до окончања дисциплинског поступка или до укидања решења по другом основу и како је дисциплински поступак у конкретној ситуацији окончан правноснажном пресудом Дисциплинског суда Министарства унутрашњих послова, тужилац оглашен кривим за тежу повреду радних обавеза и дужност и изречена му дисциплинска мера престанка радног односа, а да решење о удаљењу није укинато ни по неком другом основу, закључио да тужилац нема право на накнаду разлике између пуног износа плате и накнаде коју је примао за време привременог удаљења, а по коначном решењу о удаљењу са рада. Затим, да се у конкретној ситуацији не може применити ни одредба члана 57. Закона о унутрашњим пословима, јер је тужиоцу изречена дисциплинска мера због теже повреде радних обавеза и дужности, а имајући у виду да је одсуство ове мере услов за примену ове одредбе.

Дакле, у конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП, и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба је поднета 03.12.2013. године. Из образложења првостепене пресуде произилази да је вештак обрачунао изгубљену зараду коју би тужилац остварио да је радио у периоду од 02.02.2004. године до 31.07.2013. године у износу од 3.522.969,18 динара, који износ је назначен и у тужби као вредност предмета спора.

Одредбом члана 441. ЗПП, је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца на име неисплаћене зараде и сачињавања предлога за мирно решење спора, као главних захтева (у конкретној ситуацији захтев ради уплате доприноса не чини главни захтев) (рачунајући да је на дан подношења тужбе 1 евро износио 114,0431 динара), очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужиоца није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић